

заснули райдуги у теплоті твого волосся
і серце розірвалося від музики.
проникливо так не гляди на мене !
душа моя — немов в амебній оболонці.

зажди !
пройшли крізь нас дощі — розгнуздані казкові коні.
зажди !
ми ж добрели лишень до берега години,
що визначає невиразну межу між
кінцем ілюзій та початком споминів.

зажди !
нехай доп’ю до краплі твої хтиві очі.
не розпинай вітрів, що мимрять про кохання легендарні.
у сонця викрав я один ще день горіховий і сміх
кульбаби : небо знов над нами — як твоя роздерта сукня.

зажди ! —
бо прийдеться завчасно нам умерти.

Збірка « [Нічні перекази](#) ».